

Látni az utat magad előtt, porosan, kitaposva
Ismeretlenek lábnyomait a kor már rég elmosta.
Látni a célt, melyet más oly könnyedén elért.
Kezedben a kulcs, adj hát reményt, egy álomért.
Látni a fényt, mely megtöri a homályt.
Érezni a napsugarak lágy simogatását.
Hallani a hangot, mely átszeli a csendet.
Szürkületi szélben, kézen fogva, *Veled*.

Homokórásban tartsd meg a legkisebb szemet
Az utolsó pillanatot is őrizd, amíg veled lehet.
És mikor utad itt a Földön véget ér,
Emlékezz majd arra, hogy egyszer szerettél.

Tavasza volt, mikor rám találtál.
Szárnyak nélkül repülni tanítottál.
Szakadékok fölött, magasban táncoltunk,
Napközben, nyitott szemmel, új világot álmodtunk.
Megnőtték szárnyaink, együtt szárnyaltunk a végtelenségig,
Majd újból a földre
Ahol a valóság rántott minket vissza ebbe a szomorú,
reménytelen létbe.
Ráléptünk egy képre, hogy összetörjön minden, ami fáj.
Hogy megeljük az esélyt, mi a szilánkok mögött csak ránk várt.
Építhettünk volna egy szebb jövőt, de nem tettük meg.
A múltunk volt az, mit eltemettünk végleg.
Szemünk csukva. Kezünk egymáson pihent -
Barátság volt ez, melyet az idő elmélyített.

Nyár volt akkor, mikor először felébredtem,
Hogy majd minden más lesz, abban reménykedtem.
Körbepillantottam, de semmi sem változott -
Így a valóság rám egy újabb álmot hozott.
Hetekig magányosan, egymást nézve
Feküdtünk a földön, s vártunk,
A vihar előtti csend tüzeiben égve
Számталanszor megéltük földi vágyunk.
Odakint vadászgépek törték meg a csendet.
Még emlékszem rá - egyikünk sem rezzent.
Csak néztél a szemembe, én pedig elmerültem
A világunkban, ahol megszűnik minden.
És írtunk egy dallamot, melyben
Ott voltunk együtt, ketten.

Egyik nap aztán, valóban megtört a csend.
Az ajtó csapódott, és vártuk sorsunkat.

Vajon kik ronthatnak ránk?
Katonák voltak. És fegyvert emeltek rád.
Pillantásod azt sugallta, nincs baj.
Torkomra forrottak a kimondatlan szavak.
Ok nélkül, egy másik világba taszítottak téged.
Az volt a cél, hogy a hazád védj meg.
Nem volt otthonunk, így nem is volt igazi cél.
Csak annyit foghattam fel, hogy elmentél.
Lehetetlenül, egyedül maradtam ott.
És vártam...csak vártam a holnapot.

Lassan eljött az ősz, és csillapodott a külső harc.
De a másik még tombolt odabenn.
Reménykedtem, hogy felbukkan egy ismerős arc.
De senki nem lelt rám a végtelenben.
Kilépve az utcára, láttam a romokat,
Melyet emberek, egymásnak, bosszúból okoztak.
Valahol éreztem, hogy ok nélkül volt mindez.
Én feleltem volna, de nem volt, aki kérdez.
S habár reményem hamvai sötéten elzártak,
Tudtam, hogy a romok közt még megtalálhatlak.
Szárnyaim kitépve, a földhöz ragadtam.
Minden régi utat újra bejártam.
Szilánkokra lépve, felnyíltak a sebek,
Melyeket azt hittem, eltűntettek a veled töltött percek.
Csupán elhalványodott a régi sok fájdalom,
együtt éltem velük - nem volt más választásom.

Ismerős az a hely, amit fentről láttunk,
De lentről már nem tűnt szépnek az akkori álmunk.
A virágzó fa, melyet mindig csodáltunk,
S gyermekként pedig ágról-ágra másztunk...
Tömegsírrá vált a régi szülőföld.
A háború nem válogat országok között.
Álmokat tör meg, reményeket szül,
De végül minden... minden elsötétül.

Tél lett majd, s jött az első hó.
Fehérsége elmosta a sok vért.
Tisztává vált a föld, az emberi lélek.
Hűlt helye maradt az ödöklésnek.

Egyik nap, mikor az erdőben jártam,
Egy árny jelent meg a fák között.
A napsugarak halovány arcodon táncoltak,
Én odafutottam, és a karomba zártalak.

